

Entre la gent i l'amor a la pàtria, Mn. Dalmau

written by Redacció Unilateral | 6 de setembre de 2018

El decés de mossèn Dalmau ha estat el colofó d'un estiu inèdit, amb els principals polítics catalans a la presó o a l'exili, a més de molts activistes reprimits o sancionats. Per a aquest sacerdot, segons han manifestat fonts properes, ha estat motiu d'un sofriment afegit al propi de l'edat que, l'ha fet expirar fins a la vida eterna.

Josep Dalmau és fill de Sant Llorenç Savall, dins la diòcesi catòlica del bisbat de Vic. Des d'allà va saber mirar, amb ulls molt oberts, els nous signes dels temps pel que fa a l'espiritualitat humana i a la vida cristiana. Va estudiar teologia fonamental a la Universitat Pontifícia de Salamanca, on ja va destacar pel seu compromís públic entre l'alumnat. No obstant això, la llicenciatura en Teologia l'obtindria finalment a la Universitat Pontifícia de Comillas (situada a Madrid i dirigida per la Companyia de Jesús, els jesuïtes). Es va ordenar sacerdot el 1953, en plena consolidació d'un règim franquista que malmetia qualsevol ensenyament imparcial o amb sentit crític, el qual conformava un ambient que no podia deixar ningú indiferent sempre que tingués una mínima inquietud intel·lectual.

No obstant això, acabats els estudis, com succeeix amb la majoria de sacerdots, Mn. Dalmau va haver d'assumir les tasques pastorals, i tan bon punt iniciades a les parròquies

de Sant Pere Molanta, Sabadell, Vilanova i la Geltrú, ... ja es va adonar de les intencions que el nacional-catolicisme propi del nacionalisme espanyol tenia. La seva resposta, així i tot, va anar madurant, des d'una inicial defensa de l'ús i la vigència de la llengua en les activitats eclesials fins a les seves darreres propostes des del Santuari Ecològic de Gallifa, pel qual és àmpliament conegut.

El treball apostòlic de l'església catalana, per tradició, ha consistit en la formació i preparació de grups diversos que tenen una més o menys intensa implicació religiosa. Així, la seva activitat va fer un recorregut des de grups d'esplai i escoltes fins a altres dinamitzadors de propostes culturals, àdhuc polítiques. En especial, la GOAC, Germandat Obrera d'Acció Catòlica, li va permetre entendre i endinsar-se en la realitat obrera i social de Catalunya.

Aquesta evolució, en compromís i comprensió de la realitat social i nacional catalana, el va dur el 1965 a ser jutjat pel Tribunal d'Ordre Públic, ja que va signar una carta de denúncia contra les tortures infligides a Jordi Pujol durant la seva detenció i empresonament. Tot i això, en comptes de romandre quiet i servil al règim, no va desapropiar noves ocasions per denunciar i manifestar-se contra arbitriarietats o persecucions que la dictadura espanyola exercia amb total impunitat, i amb el silenci còmplice de bona part de la ciutadania i, també, dels companys sacerdots.

El maig del 68 i les noves modes dels anys 70 van suposar una forta sotragada dins els ambients catòlics, acostumats a una passivitat complidora de tipus tradicional, en la qual molts creients se sentien segurs tot i les greus contradiccions que contenia (morals, evangèliques, ...). Davant d'això, Mn. Dalmau va saber conformar la seva proposta religiosa, de convivència i de realització personal. No va dubtar a abraçar els continguts pacifistes i de no-violència, davant tota mena d'injustícies (les pròpies de la dictadura, amb execucions o empresonaments recurrents, a més de les pròpies en les

desigualtats socials o per raons discriminatòries), i també a explicar, en una visió de futur certament profètica, els valors cristians en un món materialista i sense ànima, per mitjà del reconeixement a les interioritats humanes i l'admiració de la naturalesa, en el sentit del teòleg jesuïta Teilhard de Chardin, i del també teòleg català Lluís Maria Xirinacs.

Com a cofundador de la Convenció Independència Nacional, el 1986, va veure clar que els seus coneixements teològics generals i la seva experiència pastoral dins l'església catòlica tenien una natural continuïtat dins el teixit patriòtic del seu país. Va superar unes fronteres artificials que divideixen l'activitat de les persones segons les hores del dia o els dies de la setmana. Per ell, la llibertat, fins i tot per passar olímpicament de la censura eclesiàstica (la pròpia de la seva activitat principal) no podia tenir cap aturador que no fos el de la consciència més íntima. Va ser un home lliure i, per tant, això el va fer un acèrrim defensor del dret a l'autodeterminació, el qual avui dia és ja del tot notori, gràcies en part a la seva important tasca divulgativa, plena d'humilitat i de dignitat.

Al cel sia, Mn. Josep Dalmau, *in memoriam*.